

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Zadru
Borelli 9, 23000 Zadar

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Zadru, po sutkinji Maji Ivković, u pravnoj stvari tužitelja Nenada Marinovića iz Sukošana, Debeljak, Debeljak 63, OIB: 50572570328, zastupan po punomoćniku Branislavu Musulinu, odvjetniku iz Rijeke, protiv tuženika Zagrebačke Banke d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, radi utvrđenja i isplate, zastupana po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević i partneri iz Zagreba, radi ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 1. rujna 2026. u nazočnosti zamjenika punomoćnika Igora Rujak-Marčića, odvjetnika u Zadru, te u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, presude objavljene dana 15. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnim dio odredbi Ugovora o kreditu, broj ugovora: 3210422484, broj kreditne partije: 7103758705, od dana 1. kolovoza 2008., solemniziranog kod javnog bilježnika Dušana Kvartuča iz Biograda na Moru, pod brojem OV-9127/07, dana 3. kolovoza 2007., sadržani u odredbi čl. 1., u dijelu koji glasi: „uz valutnu klauzulu,“ i sadržan u članku 6. koji glasi: "u kunsnoj protuvrijednosti CHF obračunatom po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja".

II. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužitelju NENAD MARINOVIĆ iz Sukošana, Debeljak, Debeljak 63, OIB: 50572570328, na ime razlike preplaćenih iznosa zbog ništetne odredbe o valutnoj klauzuli isplati iznos od 2.376,18 EUR s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od 15% godišnje koja teče od 1. prosinca 2007. do 31. prosinca 2007., a od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih:

na iznos od 0,02Eur	od 2.12.2007 do isplate,
na iznos od 2,44Eur	od 2.1.2008 do isplate,
na iznos od 4,68Eur	od 2.2.2008 do isplate,
na iznos od 6,70Eur	od 2.3.2008 do isplate,

na iznos od	2,31Eur	od	2.4.2008 do isplate,
na iznos od	0,84Eur	od	2.5.2008 do isplate,
na iznos od	2,83Eur	od	2.6.2008 do isplate,
na iznos od	0,13Eur	od	2.07.2008 do isplate,
na iznos od	2,27Eur	od	2.9.2008 do isplate,
na iznos od	14,87Eur	od	2.10.2008 do isplate,
na iznos od	5,62Eur	od	2.11.2008 do isplate,
na iznos od	15,88Eur	od	2.12.2008 do isplate,
na iznos od	17,28Eur	od	2.1.2009 do isplate,
na iznos od	17,98Eur	od	2.2.2009 do isplate,
na iznos od	16,31Eur	od	2.3.2009 do isplate,
na iznos od	16,07Eur	od	2.4.2009 do isplate,
na iznos od	13,46Eur	od	2.5.2009 do isplate,
na iznos od	11,16Eur	od	2.6.2009 do isplate,
na iznos od	11,96Eur	od	2.7.2009 do isplate,
na iznos od	13,67Eur	od	2.8.2009 do isplate,
na iznos od	12,69Eur	od	2.9.2009 do isplate,
na iznos od	11,74Eur	od	2.10.2009 do isplate,
na iznos od	13,92Eur	od	2.11.2009 do isplate,
na iznos od	15,98Eur	od	2.12.2009 do isplate,
na iznos od	18,15Eur	od	2.1.2010 do isplate,
na iznos od	17,58Eur	od	2.2.2010 do isplate,
na iznos od	21,24Eur	od	2.3.2010 do isplate,
na iznos od	20,30Eur	od	2.4.2010 do isplate,
na iznos od	22,14Eur	od	2.5.2010 do isplate,
na iznos od	32,49Eur	od	2.6.2010 do isplate,
na iznos od	30,13Eur	od	2.7.2010 do isplate,
na iznos od	38,97Eur	od	2.8.2010 do isplate,
na iznos od	34,31Eur	od	2.9.2010 do isplate,
na iznos od	30,80Eur	od	2.10.2010 do isplate,
na iznos od	41,46Eur	od	2.11.2010 do isplate,
na iznos od	48,06Eur	od	2.12.2010 do isplate,
na iznos od	43,28Eur	od	2.1.2011 do isplate,
na iznos od	43,98Eur	od	2.2.2011 do isplate,
na iznos od	40,54Eur	od	2.3.2011 do isplate,
na iznos od	41,60Eur	od	2.4.2011 do isplate,
na iznos od	53,28Eur	od	2.5.2011 do isplate,
na iznos od	54,92Eur	od	2.6.2011 do isplate,
na iznos od	67,83Eur	od	2.7.2011 do isplate,
na iznos od	63,14Eur	od	2.8.2011 do isplate,
na iznos od	55,84Eur	od	2.9.2011 do isplate,
na iznos od	55,65Eur	od	2.10.2011 do isplate,
na iznos od	54,85Eur	od	2.11.2011 do isplate,
na iznos od	57,50Eur	od	2.12.2011 do isplate,
na iznos od	60,42Eur	od	2.1.2012 do isplate,
na iznos od	60,51Eur	od	2.2.2012 do isplate,
na iznos od	58,67Eur	od	2.3.2012 do isplate,
na iznos od	59,42Eur	od	2.4.2012 do isplate,
na iznos od	60,51Eur	od	2.5.2012 do isplate,

na iznos od 59,33Eur	od 2.6.2012 do isplate,
na iznos od 59,43Eur	od 2.7.2012 do isplate,
na iznos od 58,35Eur	od 2.8.2012 do isplate,
na iznos od 56,33Eur	od 2.9.2012 do isplate,
na iznos od 58,79Eur	od 2.10.2012 do isplate,
na iznos od 59,68Eur	od 2.11.2012 do isplate,
na iznos od 59,32Eur	od 2.12.2012 do isplate,
na iznos od 55,74Eur	od 2.1.2013 do isplate,
na iznos od 58,22Eur	od 2.2.2013 do isplate,
na iznos od 58,79Eur	od 2.3.2013 do isplate,
na iznos od 57,67Eur	od 2.4.2013 do isplate,
na iznos od 54,37Eur	od 2.5.2013 do isplate,
na iznos od 52,31Eur	od 2.6.2013 do isplate,
na iznos od 54,13Eur	od 2.7.2013 do isplate,
na iznos od 55,32Eur	od 2.8.2013 do isplate,

a sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 1.710,67 eura, s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate i to po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana, dok se preko dosuđenog odbija kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadom parničnog troška.

r i j e š i o j e

Odbija se kao neosnovan prigovor mjesne nenadležnosti.

Obrazloženje

1. Tužitelj Nenad Marinović u tužbi podnesenoj 12. lipnja 2023. navodi da se mjesna nadležnost Općinskog suda u Rijeci temelji se na odredbi članka 19. I Zakona o potrošačkom kreditiranju budući tužitelj ima prebivalište na području Općinskog suda u Zadru, a pored toga suda mjesno je nadležan i Općinski sud u Zadru sukladno odredbi članka 59. Zakona o parničnom postupku budući tuženik ima poslovnu jedinicu izvan svog sjedišta u Rijeci, a spor je nastao u povodu djelatnosti te jedinice što je vidljivo iz pečata otisnutog na Ugovoru o kreditu iz kojeg proizlazi da je isti sklopljen u djelatnosti podružnice Rijeka. Tužitelj je sa tuženikom Zagrebačka banka d.d. Dana 1. kolovoza 2007. sklopio Ugovor o kreditu, broj ugovora 3210422484, broj kreditne partije 7103758705, kojim se Ugovorom ista, kao kreditor obvezala staviti tužitelju na raspolaganje iznos od 15.137,55 CHF u kunskoj protuvrijednosti, po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja, dok se tužitelj navedeni iznos obvezao vratiti, s pripadajućim kamatama, u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. Tužitelj se sukladno članku 2. predmetnog ugovora obvezao tuženiku iznos kredita platiti u jednakim mjesečnim anuitetima, plativo u kunskoj protuvrijednosti, uz redovnu kamatnu stopu koja određena kao promjenjiva, a u trenutku ugovaranja iznosila je 5,20 % godišnje. Tuženik je tijekom otplate kredita u više navrata mijenjao ugovorenu kamatnu stopu,

umjesto prvotno ugovorene od 5,20 %, uslijed čega je došlo do razlike u kamatama sadržanim u mjesečnim anuitetima, koje je tužitelj otplatio, za razliku od onih sadržanih u početnom planu kredita, zbog čega je navedeni dio odredbe u članku 2. predmetnog Ugovora, koji se odnosi na promjenjivost kamatne stope, ništetan. Naime, predmetna ugovorna odredba omogućila je tuženiku promjenu ugovorne kamate činiti ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, čime je uzrokovan nepovoljan položaj tužitelja i neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu tužitelja. Osim što tužitelj nije mogao utjecati na vrijeme i način promjene kamate, nije mogao provjeriti pravilnost i uzrok njezine promjene, jer za to nije imala nikakvih egzaktnih kriterija. Kako su predmet i cijena bitni sastojci ugovora, o kojima mora postojati jasan konsenzus između stranaka, tuženik je istom odredbom izbjegao utjecaj tužitelja na njezinu promjenu, a što je suprotno članku 247. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11). Dakle, u ovom slučaju je kamata mijenjana jednostranom, odlukom tuženika, a o čemu isti nije tražio suglasnost tužitelja, zbog čega je kamata postala promjenljiv element na koji tužitelj nije mogao utjecati. Navedena odredba ne sadrži niti referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope, te kao takva nije razumljiva prosječnom potrošaču, i ne daje dovoljno točne kriterije, na temelju kojih bi on mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje iz tog pravnog posla proizlaze. Osim toga, tuženik se, kao financijska institucija, nije ponio kao savjesni gospodarstvenik, nego je ugovaranjem predmetne odredbe i podizanjem kamatne stope stavila tužitelja u neravnopravan položaj, iz čega se da zaključiti kako je ugovorena odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja, a koje je jedno od temeljnih načela obveznog prava, sadržano u odredbi članka 4. Zakona o obveznim odnosima. Nadalje, osim što je kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva, prilikom sklapanja ugovora tužitelju nisu bili prezentirani mogući rizici nekontroliranog rasta tečaja švicarskog franka, kao i uvećanja mjesečnog anuiteta uslijed rasta tečaja. Dapače, tužitelju je ponuđen kredit vezan uz valutnu klauzulu CHF, kao najpovoljniji kredit, s najnižom kamatnom stopom. Značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u švicarskim francima je tim veći što prosječni potrošač nije mogao znati za rizik tečaja švicarskog franka, nego je mislio da je svaka strana sklapanjem ugovora prihvatila samo opći valutni rizik, koji je još veći zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaju švicarskog franka, a k tome je i promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke. S time u vezi razvidna je činjenica, kako u označenom ugovoru o kreditu postoji ne samo jedan, nego čak dva promjenjiva elementa (valutna klauzula vezana za švicarski franak i promjenjiva kamatna stopa), koja sama po sebi ukazuje da se u ovom slučaju radi o nepoštenim ugovornim odredbama, temeljem koje tužitelju trenutku sklapanja ugovora o kreditu, pa tako ni danas, nije znao niti je mogao znati koliko će uopće iznositi glavnica, a koliko kamata, odnosno nije znao koliko će iznositi njezina kreditna obveza. Da je tužitelj imao saznanja, da će mjesečni anuitet toliko porasti, i u tolikoj mjeri utjecati na samu mogućnost otplate kredita, kao i samu tužiteljevu egzistenciju, isti nikada ne bi preuzeo takvu obvezu. Osim navedenog, pravomoćnom presudom Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. broj: PŽ-7129/13, od dana 13. lipnja 2014., u točki II. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. broj P-1401/12, od dana 4. srpnja 2013., u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6., i 7. izreke, kojom se utvrđuje da je između ostalih i ovdje tužena, "u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ugovorima o kreditima, na način da je

ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora banke kao trgovci i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku banaka o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, time da su tužene banke postupile suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007., i to člancima 81, 82 i 90, a od 7. kolovoza 2007. pa na dalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07-133/09) i to člancima 96 i 97 Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima". Navodi tužitelja, kao i dio presude Visokog Trgovačkog suda, koji se odnosi na ništetnost promjenjive kamatne stope, potvrđeni su i od strane Vrhovnog suda Republike Hrvatske, odlukom od dana 9. travnja 2015., pod brojem Revt- 249/14. Ovom tužbom tužitelj traži utvrđenje ništetnosti odredbe Ugovora o kreditu koja se odnosi na dio ugovora o kreditu koji se odnosi na valutnu obvezu. Kako prema odredbi članka 138. a Zakona o zaštiti potrošača (NN, br. 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13. - sada čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača NN. br. 41/14 i 110/15), odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. tog Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku individualne pravne zaštite, tako se navedene presude u ovom slučaju odnose i na ugovorni odnos između tužitelja i tuženika. Osim navedenog, člankom 502 c. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14), propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje presude iz kolektivnog spora, te će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Sukladno odredbi članka 323. Zakona o obveznim odnosima, u slučaju ništetnosti svaka je ugovorna strana dužna drugoj vratiti sve što je temeljem takvog ugovora stekla, stoga je tuženik u ovom slučaju dužan vratiti tužitelju sve ono što je temeljem ništetnih odredbi stekao. Obzirom na sve do sada izneseno, kao i na pravna utvrđenja presuda proizašlih iz kolektivnog spora za zaštitu potrošača, a koje pretpostavljaju ništenost ugovornih odredbi o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi te valutnoj klauzuli vezanoj za CHF, tužitelj drži početni anuitet mjerodavnim, odnosno kao jedinu valjanu kamatnu stopu smatra početno ugovorenu kamatnu stopu od 5,20 % godišnje, te ugovoreni tečaj važeći na dan puštanja kredita, koji u ovom slučaju iznosi 4,39 CHF. U odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. navedeno je da podnošenje kolektivne tužbe prekida zastaru potraživanja pojedinačnih restitucijskih zahtjeva za koje zastara počinje teći od pravomoćnosti odluke donesene povodom kolektivne tužbe. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u predmetu tužbe za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača u predmetu broj P-1401/2012 postala je pravomoćna dana 13. lipnja 2014., iz čega slijedi da nije istekao petogodišnji rok zastare za podnošenje tužbe u ovom predmetu. Tužitelj je samostalno izradio rekonstrukciju uplata po kreditu pa po istoj postavlja i svoj tužbeni zahtjev, a u slučaju osporavanja visine tužbenog zahtjeva ustraje kod predloženog knjigovodstvenog-financijskog vještačenja na okolnost preplaćenih iznosa kamata i valute.

2. Tuženik Zagrebačka banka je u odgovoru na tužbu istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti da je odredbom čl. 16. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3210422484 od 1. kolovoza 2007. za slučaj spora ugovorena nadležnost suda prema mjestu sjedišta Banke. Nadalje u cijelosti spori osnovanost i visinu tužbe i postavljenih tužbenih zahtjeva tužitelja. Tako ponajprije ističe da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe, a da je svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Nadalje ističe prigovor zastare iz razloga što je eventualno potraživanje tužitelja po Ugovoru o kreditu u zastari. Na zahtjev tužitelja za isplatu ima se primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 126. ZZP-a u svezi odredbe čl. 230. ZOO-a. Ujedno se ističe, da čak i kada bi se imali primijeniti dulji zakonski rokovi zastare (pet godina) da bi za sva potraživanja tužitelja dospjela prije 12. lipnja 2018. nastupila zastara. U vezi nedopuštene i nepoštene primjene valutne klauzule ističe da je dana 17. rujna 2019. objavljena odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 3. rujna 2019. posl.br. Rev 2221/18, a kojom odlukom je potvrđena odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. godine u dijelu kojim se utvrđuje da su Banke (pa tako i tuženik) povrijedile kolektivne interese potrošača ugovarajući valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Tuženik smatra da su obje gore navedene odluke nepravilne i nezakonite, a što osobito potvrđuju odluke Suda EU u predmetima C-81/19, (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) od 9. srpnja 2020. i C-243/20 (DP, SG c/a Trapeza Peiraios AE) od 21. prosinca 2021. iz kojih proizlazi da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli isključena je od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti iz razloga što je ista odraz zakonske odredbe članka 22. ZOO-a. Primjenjujući taj stav Suda EU na konkretni slučaj, proizlazi da je odredba o valutnoj klauzuli iz ovo-predmetnog ugovora o kreditu, a koja odredba je odraz odredbe čl. 22. ZOO-a, isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti te da je stoga isključena iz primjene Direktive pa tako i nacionalnih odredbi o zaštiti potrošača, jer se i u ovom slučaju mora pretpostaviti (*praesumptio iuris et de iure*) da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca. Time otpadaju kako deklaratorni tužbeni zahtjevi za utvrđenje navodne ništetnosti valutne klauzule, tako i kondemnatorni zahtjev za isplatu s osnove navodno nepoštene i nišetne CHF valutne klauzule. Tuženik u odnosu na informiranost tužitelja i postupanju tuženika u fazi pregovora navodi da je odlukama Ustavnog suda Republike Hrvatske od 30. lipnja 2022. u predmetima broj U-III-4372/2021 i U-III-5458/2021 utvrđeno je da ako se odluka o nepoštenosti (nišetnosti) odredaba potrošačkog ugovora u pojedinačnom potrošačkom sporu temelji na presumpciji da odrođenom potrošaču u predugovornoj fazi sklapanja konkretnog ugovora nisu dane odgovarajuće obavijesti o odredbama tog ugovora, a ta okolnost nije bila predmetom utvrđivanja i dokazivanju u kolektivnom sportu, onda su u pojedinim potrošačkim sporovima banke ovlaštene tvrditi i dokazivati da su u postupku sklapanja pojedinačnog ugovora o kreditu (unatoč tome što ih nisu utvrdile konkretnim formuliranim ili standardnim ugovorom) ipak na drugi način dale odgovarajuće obavijesti potrošaču o naravi, rizicima i posljedicama osporenih ugovornih odredaba na određivanje njegove novčane obveze i da je potrošač, unatoč punoj obaviještenosti, svejedno pristao na sklapanje takovog ugovora, (točka 22. odluka. Stoga tuženik ističe kako su tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora na takav način da je mogao

shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak. Tuženik je tužitelja kao i općenito potrošače upozoravao i informirao o valutnoj klauzuli i to na više različitih načina. Konkretno, iz Ugovora o kreditu koji prileži spisu vidljivo je da je jasno i nedvojbeno navedeno da će se povrat obveza iz ugovora obračunavati po srednjem tečaju HNB za CHF (po istom onom po kojemu je i korisnik kredita primio sredstva), te da je korisnik kredita upoznat s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama, a koji može nastati uslijed promjene tečaja. Nadalje tužitelju su prilikom solemnizacije Ugovora o kreditu pojašnjena prava i obveze koje iz ugovora proizlaze, a tužitelj je i potvrdio svojim potpisom da ga je tuženik informirao o posljedicama i svim eventualnim rizicima tečaja. Dakle da je jasno da je postojalo sasvim dovoljno informacija temeljem kojih bi tužitelj mogao razumjeti ekonomske posljedice ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak odnosno po stajalištu tuženika tužitelj je itekako bio obaviješten o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak. Nadalje je svim zaposlenicima u nadležnim službama tuženika bio dostavljen materijal "Izvod iz edukacijskog materijala za prodajno osoblje iz 2005. godine" u kojem je sadržana jasna uputa kako odgovarati na pitanja klijenata prilikom sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom, pri čemu je posebno naglašeno da je izuzetno bitno klijente osvijestiti o promjenjivosti anuiteta u kunama u ovisnosti o promjeni tečaja. Takve upute bile su dostavljene i zaposlenicima auto kuća kod kojih su se potpisivali Ugovori o kreditu za kupnju motornih vozila. Odredba o valutnoj klauzuli sadržana u ovo-predmetnom ugovoru o kreditu je odraz odredbe članka 22. ZOO-a koji propisuje da je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana 2. rujna 2007, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 5. ožujka 2004., Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl. 214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“ Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnica, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u isprave priložene spisu, i to: prijepis efektivne kamatne stope (l.s. 8-10), Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila od 1. kolovoza 2007. (l.s. 11-15), pregled promjena kamatnih stopa i specifikacija uplata (l.s. 17-42 i 93-100), provedeno je financijsko vještačenje po vještaku Majdi Korljan (l.s. 133-138), pročitano je očitovanje vještaka od 28. rujna 2025. (l.s. 174-175), te je tužitelj saslušan u svojstvu stranke (l.s. 129).

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Podneskom od 7. veljače 2025. (l.s. 159-161) je tužitelj konačno uredio tužbeni zahtjev u odnosu na zatraženu isplatu iz točke II. tužbe, po provedenom financijskom vještačenju.

6. Predmet tužbenog zahtjeva se odnosi na utvrđenje ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli uz zahtjev za isplatu razlike između isplaćenog i onoga što je tužitelj trebao isplatiti da se pri izračunu visine mjesečnih anuiteta primijenio fiksni početni tečaj CHF u preplaćenom iznosu od 2.376,18 EUR sa zakonskim zateznim kamatama.

7. Među strankama nije sporno da su stranke zaključile Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj: 3210422484 dana 1. kolovoza 2007., kojim je tuženik odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 15.137,55 CHF obračunato prema srednjem tečaju za CHF na dan korištenja kredita. Ugovorena kamatna stopa na dan zaključenja Ugovora o kreditu iznosila je 5,20 % godišnje. Korisnik kredita otplaćuje kredit u roku od 72 mjeseca u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste HNB važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici, koja je sastavni dio ugovora o kreditu. Protuvrijednost mjesečnog anuiteta je ugovorom utvrđena u iznosu od 245,21 CHF.

7.1. Tužitelj Nenad Marinović, rođen 1960. godine, po zanimanju elektromehaničar, je u svom iskazu naveo da su njemu iz auto-kuće uredili dobivanje toga kredita i svu dokumentaciju jer se kredit odnosi na kupnju automobila i on je samo otišao potpisati taj kredit. Njemu je djelatnik auto-kuće rekao da mu je najpovoljnije zaključiti kredit u CHF. Kada je došao potpisati kredit, dobio je gotovi ugovor o kreditu kojeg je samo potpisao, a njemu je djelatnik auto-kuće, kod potpisivanja kredita, jedino pojasnio da je kamata promjenjiva pa da će ona vjerojatno rasti, ali ne i padati, međutim da to neće biti nešto visoko. On nije mogao pregovarati o pojedinim odredbama ugovora o kreditu. Kupljeni automobil mu je služio za osobne potrebe. Pročitao je ugovor kod potpisivanja, ali on nije pravnik da bi bolje razumio te odredbe. Znao je da će se tečaj mijenjati, ali nije imao drugu mogućnost već da zaključi ugovor u valuti CHF.

8. Prema odredbi čl. 3. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03, dalje u tekstu: ZZP/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Pritom valja reći kako su nacionalni sudovi država članica

Europske unije dužni tumačiti nacionalno zakonodavstvo u skladu s pravom Europske unije, i za sve nacionalne sudove država članica, obvezujućom sudskom praksom Suda Europske unije.

8.1. Slijedom tumačenja Suda Europske unije, za prosudbu svojstva potrošača mjerodavan je kriterij svrhe u koju je fizička osoba sklopila konkretan ugovor (objektivan kriterij). Pritom je sud dužan po službenoj dužnosti, imajući u vidu sve dokaze, osobito odredbe ugovora, utvrditi je li riječ o ugovoru koji je fizička osoba sklopila u privatne svrhe ili u svrhu obavljanja njezine profesionalne djelatnosti. Svojstvo potrošača procjenjuje s obzirom na trenutak sklapanja ugovora, što znači da eventualne naknadne promjene vezano uz svrhu ugovora, ne utječu na procjenu svojstva potrošača.

8.2. U konkretnom slučaju iz iskaza tužitelja jasno proizlazi da je isti u trenutku sklapanja prijepornog Ugovora imao status potrošača.

9. Nadalje je među strankama sporno da li se na predmetni spor primjenjuju pravna utvrđenja iz presuda po kolektivnoj tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača "Potrošač".

9.1. Pogrešno tuženik smatra da u konkretnom slučaju nije bilo mjesta primjeni presude i rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., kao niti presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. i presude PŽ-6632/2017-10 14. lipnja 2018., jer je u tom sporu koji se vodio između ostalog i protiv tuženika, predmet kolektivne tužbe u tom postupku bila zaštita kolektivnih interesa potrošača kao korisnika kredita jer su banke sklapale ugovore o kreditima koristeći nedopuštene ili nepoštene ugovorne odredbe koje se odnose na ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica - švicarski franak (CHF), te na ugovornu odredbu kojom je banci omogućeno jednostrano mijenjati kamatnu stopu. Na taj način proširene su subjektivne granice pravomoćnosti jer osuđujuća presuda iz postupka zaštite kolektivnih interesa u postupcima individualne pravne zaštite koju pokrene potrošač obvezuje ostale sudove, pa je tako i obvezivala i ovaj sud. (tako i ŽS SB, GŽ-508/2018-2 od 23. travnja 2019., ŽS ZG, GŽ-6053/17-2 od 6. ožujka 2018.). Osim toga, i sam zakonodavac je posljednjim izmjenama i dopunama ZPP-a („Narodne novine“ br. 70/19.) intervenirao u sadržaj članka 502.c na način da je sada izričito navedeno da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz postupaka po kolektivnoj tužbi, dakle, zakonodavac je proširio utjecaj presude iz kolektivnog spora i na parnice zbog isplate, a što je ovdje predmet spora.

9.2. Za navesti je da je Visoki trgovački sud RH u presudi posl. broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. koja je donesena po žalbi izjavljenoj na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 04. srpnja 2013. u parnici tužitelja Udruge Potrošač protiv ovdje tuženika i drugih, radi zaštite kolektivnih interesa utvrđeno je u točki 2. da je kamatne stope tuženik mijenjao bez ugovorenih parametara, jednostranom odlukom banke, samim obavještanjem o promjeni, dakle, o kojoj promjeni se nije pojedinačno pregovaralo, čime je došlo do povrede kolektivnih interesa i prava potrošača, korisnika kredita, što je imalo za posljedicu nepoštenost odnosno ništetnost navedene ugovorne odredbe. Istovremeno u točki 1. izreke je preinačio navedenu presudu trgovačkog suda

i odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenje da su banke, među njima i tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica CHF, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo.

9.3. Nadalje za navesti je da je Vrhovni sud u svojoj odluci Revt-249/14 od 9. travnja 2015. odbio revizije tuženika od 1-7 među kojima i tuženika, a koje su izjavljene protiv presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. kojom je djelomično potvrđena, djelomično preinačena i djelomično ukinuta presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013.

9.4. Međutim, odlukom broj U-III-2521/2015, U-III-2536/2015, U-III-2547/2015, U-III-2565/2015, U-III-2603/2015, U-III-2604/2015, U-III-2605/2015 od 13. prosinca 2016. Ustavni sud RH je djelomično usvojio ustavnu tužbu tužitelja, te je ukinuo odluku VSRH broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. u dijelu u kojem je odbijena revizija tužitelja protiv presude VTSRH broj PŽ-7129/13 – 4 od 13. lipnja 2014., a kojom je preinačenjem prvostupanjske presude odbijen zahtjev tužitelja upravljen na utvrđenje da su tuženici "povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo". Ponovno odlučujući o reviziji VSRH je rješenjem broj Revt -575/16-5 od 3. listopada 2017. ukinuo presudu VTSRH broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu koji se tiče zahtjeva za utvrđenje da su tužene povrijedile kolektivne interese i prava potrošača ugovaranjem valutne klauzule uz koju je vezana glavnica CHF. VTSRH je donio novu presudu PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. kojom je odbio žalbu tuženih banaka i potvrdio presudu TS u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. kojom je utvrđeno da su sve tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu. Dakle VTSRH je novom odlukom pravomoćno utvrdio da su svih 8 banaka koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i p promjenjivoj kamatnoj stopi kako je bilo utvrđeno prvostupanjskom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu.

9.5. Ovo je značajno zbog toga što sada potrošači u individualnim restitucijskim parnicama, a takva je i ova parnica, imaju mogućnost potraživati preplaćeno s dvije osnove. Promjenom kamatne stope koja je s vremenom povišena došlo je do povećanja mjesečnih anuiteta koje su potrošači bili dužni plaćati u odnosu na anuitete koji su bili ugovoreni prilikom sklapanja ugovora o kreditu. Druga osnova odnosi se na valutnu klauzulu kod koje je zbog promjene tečaja švicarskog franka i to porasta njegove vrijednosti došlo do povećanja mjesečnih iznosa anuiteta jer je plaćanje bilo vezano za valutu CHF čija je vrijednost u kritičnom razdoblju značajno porasla, a time i protuvrijednost anuiteta u kunama.

9.6. Konačno VSRH je po podnesenim revizijama donio odluku broj Rev-2221/2018-11 3. rujna 2019. kojom je u bitnom odbio revizije i na taj način potvrdio utvrđenja VTSRH o tome da su banke koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i o promjenljivoj kamatnoj stopi.

9.7. Dakle, nakon donošenja pravomoćnih odluka u postupku pokrenutom tužbom radi zaštite kolektivnih interesa potrošača od strane tužitelja "Udruga Potrošač" protiv osam najvećih hrvatskih banaka, među kojima je i ovdje tuženik, pojedinačni tužitelji (potrošači) raspolažu sudskom odlukom kojom je riješeno prethodno pitanje glede ništetnosti odredbi iz ugovora o kreditu koje su tužene banke sklapale sa potrošačima u utuženim razdobljima, a kojim odredbama je bio ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica, te ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom trajanja ugovornih obveza promjenljiva u skladu s jednostranim odlukama banaka. Restituciju preplaćenih iznosa potrošači mogu ostvariti podnošenjem individualnih tužbi u restitucijskim parnicama u kojima će od poslovnih banaka tražili isplatu na ime razlike između ugovorene kamate i kamate koja se mijenjala jednostranom odlukom banaka o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo odnosno tražiti razliku nastalu promjenom tečaja CHF-a za koji je bila vezana glavnica.

10. Polazeći od navedenih utvrđenja, kao i sadržaja predmetnog ugovora o kreditu i druge dokumentacije koje su stranke dostavile u spis sud je utvrdio da je ugovorna odredba kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak prosječnom potrošaču nerazumljiva, nepoštena pa prema tome ništetna jer je banka prije i u vrijeme zaključivanja ugovora propustila informirati korisnika kredita kao potrošača o važnim činjenicama: o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro (jer se tečajna politika Hrvatske narodne banke temelji na održavanju stabilnog nominalnog tečaja kune prema euru, dok tečaj svih ostalih valuta u odnosu na kune nije pod kontrolom HNB-a) o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope.

10.1. Značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u švicarskim francima je tim veći što prosječni potrošač ne zna za rizik tečaja švicarskog franka, nego misli da je svaka strana sklapanjem ugovora prihvatila samo opći valutni rizik, te je još veći zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaju švicarskog franka, a k tome je i promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke. Priroda i specifičnosti valute švicarski franak poznata je bankama, ali ne i prosječnom potrošaču koji ne raspolaže stručnim znanjem, a kako ga banke kao profesionalci o tome ni na koji način nisu informirale, potrošač nije i ne može biti svjestan rizika kojeg preuzima. Stoga je i sama nerazumljivost ugovornih odredaba kojima se glavnica veže za švicarski franak i prema ocjeni ovog suda ozbiljan uzrok značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to protivno načelu savjesnosti i poštenja jer banka za taj rizik zna, ali ga prešućuje te istovremeno za kredit s valutnom klauzulom u švicarskim francima u reklamama nudi najnižu ugovornu kamatu, čime stvara opću klimu da je za potrošače ugovor s valutnom klauzulom u švicarskim francima povoljan

i k tome još pojedinačno prilikom pregovaranja o sklapanju ugovora uvjerava potrošače da je švicarski franak sigurna valuta, a što je u svom iskazu izjavio i sam tužitelj.

10.2. Neravnoteža u pravima i obvezama koja postoji ugovaranjem predmetne odredbe nedvojbeno je na štetu potrošača i značajna je. Naime, neizvjestan je i iznos glavnice kredita kojeg potrošač kao dužnik ima obvezu vratiti banci, i cijena, jer se i kamata plaća u istoj valuti, u švicarskim francima. K tome, kad se uzme u obzir da su ugovori o stambenim kreditima kao predmetni ugovor u pravilu dugoročni, s tim da banka, koja je u tim ugovorima vjerovnik, zna da je uz tu valutu vezan poseban rizik zbog činjenice da je švicarski franak valuta utočišta, koji rizik preuzima potrošač, a da to ne zna. Nuđenjem najniže ugovorne kamate za ugovore u kojima je glavnica vezana za valutu švicarski franak banka na nepošten način potiče potrošače na sklapanje ugovora upravo s valutnom klauzulom u švicarskim francima pri čemu je propuštanje davanja te bitne informacije koja u startu dovodi do znatne neravnoteže na štetu potrošača protivno načelu savjesnosti i poštenja.

11. Ocjenjujući ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli predmetnog ugovora o kreditu s obzirom na sve naprijed navedeno ovaj sud zaključuje da je takva odredba za tužitelja kao prosječnog klijenta banke nerazumljiva jer mu nije na valjan način objašnjena posljedica i doseg takve ugovorne odredbe kao potrošaču, dok su banke kao trgovci bile svjesne rizika po tužitelja kao potrošača zbog ugovaranja ovog kredita uz primjenu valutne klauzule u CHF.

12. Dakle, iz nekoliko naprijed navedenih odlomaka je razvidno da je sud nedvojbeno utvrdio da su ništetne odredbe ugovora o valutnoj klauzuli, slijedom čega je prihvatio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u pogledu ništetnosti tih odredbi i isplate. Stoga je sud u skladu s odredbom čl. 323. st.1. ZOO/05 prihvatio zahtjev da je tuženik dužan vratiti tužitelju vratiti iznos koji je primio uslijed promjene tečaja švicarskog franka u odnosu na kunu.

13. U odnosu na negativne razlike, koje je tuženik predložio uzeti u obzir kod izrade nalaza i mišljenja, je navesti da ovaj sud uzeo u obzir samo pozitivnu razliku prvenstveno imajući na umu predmet i narav ovog spora, tj. zahtjev za vraćanjem stečenog bez osnove, pa stoga po ocjeni ovog suda tužitelj nije dužan vratiti nešto što nije ni stekao.

13.1. Naime, predmet tužbenog zahtjeva je preplata po kreditu te potraživanje tužitelja može obuhvaćati samo pozitivne mjesečne razlike dok negativne mjesečne razlike nisu predmet ovoga postupka. Osim toga je tuženik naplaćivao tužitelju sve sukladno Ugovoru o kreditu kojeg je sam koncipirao te stoga ne može imati nikakva potraživanja u odnosu na tužitelja. Nadalje, utvrđenja iz kolektivne presude odnose se samo na zahtjeve potrošača prema banci, no ne i na zahtjeve banke prema potrošačima. Obzirom da je upravo tuženik uglavio nepoštene ugovorne odredbe, to samo druga strana odnosno tužitelj može trpjeti štetu zbog toga. Ukoliko tuženik trpi štetu temeljem vlastitih ugovornih odredbi onda je za to sam odgovoran te za isto potrošač ne može snositi odgovornost.

14. Sud je u postupku proveo knjigovodstveno financijsko vještačenje po ovlaštenom sudskom vještaku financijske struke Majdi Korljan. Iz nalaza vještaka

proizlazi da je tužitelj zbog promjene tečaja švicarskog franka tuženiku preplatio ukupno 2.376,18 EUR, i to od početka otplate kredita do 1. kolovoza 2013.

14.1. Sud je nalaz vještaka Majde Korljan prihvatio u cijelosti kao objektivan, argumentiran i izrađen u skladu s pravilima struke, te imajući u vidu da stranke u konačnici nisu imale prigovora na nalaz i mišljenje vještaka.

15. Na osnovu nalaza i mišljenja financijsko-knjigovodstvenog vještaka utvrđeno je kako je tužitelj od početka uplate kredita radi primjene valutne klauzule preplatio iznos od ukupno 2.376,18 EUR, te će tek isplatom tog iznosa tužitelju u potpunosti biti vraćen iznos koji je tuženik primio kao rezultat ništetnih odredbi.

16. Na kraju je navesti da je neosnovan prigovor zastare kojeg je istaknuo tuženik. Naime, prema pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. zauzeto je shvaćanje da zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva prema kojem su stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile temeljem ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

17. Sukladno navedenom pravnom shvaćanju, za tražbinu tužitelja je zastara je počela teći od 14. lipnja 2018. trenutkom pravomoćnosti odluke Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. Kako je predmetna tužba podnesena 12. lipnja 2023. proizlazi da je tužba podnesena prije nastupa zastare i u odnosu na nepoštenu ugovaranje valutne klauzule, kao i u odnosu na preplaćenu kamatu radi nepoštene ugovorne odredbe o jednostranoj izmijeni kamatne stope budući da nije protekao zastarni rok od pet godina od pravomoćnosti citiranih presuda do dana podnošenja tužbe.

18. U odnosu na prigovor tuženika da vraćanje stečenog bez osnove sa zateznim kamatama ne bi smjelo uslijediti prije dana podnošenja tužbe u ovoj pravnoj stvari navesti je da je taj prigovor neosnovan.

18.1. Visina tražbine u ovom postupku utvrđena je na temelju izračuna, odnosno nalaza i mišljenja vještaka stalnog sudskog vještaka za financije i računovodstvo danim u skladu s pravilima struke.

18.2. Kako je u konkretnom slučaju do tuženikovog stjecanja došlo na temelju po njemu sastavljenih nametnutih ništetnih ugovornih odredbi, to on ima položaj nesavjesnog stjecatelja, te je na stečeni iznos po čl. 1115. ZOO dužan tužitelju platiti i zakonsku zateznu kamatu počevši od dana stjecanja, tj. dana isplate anuiteta, kako je to utvrđeno u nalazu i mišljenju vještaka Majde Korljan. Stoga je tužitelju dosuđen tijek zateznih kamata od isplate svakog pojedinog anuiteta koji je sadržavao dio preplaćenog iznosa plaćenog temeljem ništetne ugovorne odredbe, a kako se to navodi i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-116/86 od 16. lipnja 1988.

19. Slijedom naprijed navedenog je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti, sve kao u točki I. i II. izreke ove presude.

20. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

21. Što se tiče prigovora mjesne nenadležnosti, budući je predmetni ugovor zaključen na unaprijed formuliranom obrascu kojeg je sačinio tuženik kao trgovac, to se u smislu čl. 81. st. 2. ZPP, presumira da se o njegovim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, zbog čega tužitelj kao potrošač nije imala utjecaja na sadržaj tog ugovora koji je zaključen u Zadru, pa prema tome ni na odredbu kojom je u slučaju spora ugovorena mjesna nadležnost suda u sjedištu banke ili podružnici banke, kao u odredbi čl. 16. Ugovora, a koju odredbu je tuženik kao jača ugovorna strana očigledno sastavio u namjeri da si u slučaju spora osigura mjesnu nadležnost suda po njegovom izboru. Imajući u vidu i da je prebivalište tužitelja u Zadru, gradu koji je udaljen od suda ugovorene mjesne nadležnosti, zbog čega bi za tužitelja nastali znatni troškovi dolaska na sud, za zaključiti je da je spomenuta ugovorna odredba nepoštena, jer suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača, pa se ne radi o valjanom sporazumu o mjesnoj nadležnosti u smislu čl. 70. st. 1. ZPP, zbog čega je odlučeno kao u izreci ovog rješenja.

22. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 164. ZPP-a, te odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne Novine, broj: 138/23) i to prema VPS-u od 2.376,18 EUR, i to za: sastav tužbe 100 bodova (Tbr. 7.1.), za sastav podneska od 13. veljače 2025. 100 bodova (Tbr. 8.1.), za sastav podneska od 7. veljače 2025. kojim je uređen tužbeni zahtjev 25 bodova (Tbr. 8.5.), za pristup na rasprave od 5. prosinca 2023., 18. ožujka 2024. i 1. rujna 2026. po 100 bodova (Tbr. 9.1.), ukupno 525 bodova, što uz vrijednost boda od 2,00 eura i PDV od 25 % iznosi 1.312,50 eura čemu treba pridodati plaćeni predujam za financijsko vještačenje od 398,17 eura, tako da ukupni trošak tužitelja iznosi 1.710,67 eura, dok se preko dosuđenog odbija zahtjev tužitelja za naknadom parničnog troška kao neosnovan, sve kao u točki III. izreke presude.

U Zadru, 15. rujna 2026.

Sutkinja

Maja Ivković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovome sudu, u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivne stranke, u roku od 15 dana od dana objave odluke, a o njoj odlučuje županijski sud.

DNA:

- Tužitelju po punomoćniku
- Tuženiku po punomoćnicima

Broj zapisa: **9-3088d-24fd0**

Kontrolni broj: **027de-38051-05f55**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.